

Terék Anna

SZIBÉRIA

*„ó mennyi / mennyi elviselhetetlen szépség /
még egy megfagyott katonaló hasában is”*

(Tolnai Ottó: Január)

SZERBIA

1999 júniusában,
Párizsból hazafelé
a vonat folyosóján
Ivan megmarkolja
a könyökömet és
tolni kezd
a wc felé.
Így ismerkedünk
meg.

Franciául sziszeg valamit
a nyakamba,
leheletének melegéből
érezem,
mit akar.

Feljebb emelem
a szoknyám.

*

Ivan a semmiben lóg,
mint a ruhák rajta.
Csak a testemmel hajlandó
kommunikálni.
Hiába nevetek rajta.

Folyton magához szorít,
utána elenged és kiabál.

Nem tudom elviselni,
hogyan otthagyon
bármelyik állomáson.

Kutyaként követem,
egészen a hazájáig.

*

Szerbiába
vonattal érkezünk.
Ivan attól kezdve
nem enged maga mellől.
Bámulom a boltokat.
A nők jobban tetszenek,
mint a szerb férfiak.

A kirakatok üvegén
ott marad
minden lélegzetem.

*

Ivan, ha bárki köszön neki,
megszorítja a kezemet és
elfut velem.
Futás közben
folyton megbotlok.

A barátai nem szeretik,
ha éneklek vagy táncolok.
Csak a nylonharisnyáimat
bámulják, a beléjük
bújtatott lábaimat nézik,
körmükkel a vádlimon
feltépik
a vékony anyagot.

Minden harisnyámon
egy-egy szem
lefelé szalad.

*

Az ablakot mosom.
Ivan a lábaim közt
mozgatja a létrát,
kihajolok,
a létrával együtt
dől a délután.

Meg kéne kapaszkodni.

2010 SZEPTEMBERÉBEN

Csak az ágyban van meleg,
de a paplan alatt félek.

A matrac olyan vékony,
hogy a padló
minden csontomat nyomja.

*

Ivan naponta,
délután négykor
leissza magát
és hallgat.

A véremet fagyasztja szét
ezzel a csenddel.

*

Ha megérzi a konyhában
a füst szagát,
talán
végre
elver.

*

Ivan hetente egyszer
a padlóra fekszik,
egészen a sírás határáig
csúsztatva kérlek:
ne szüljek neki gyereket.

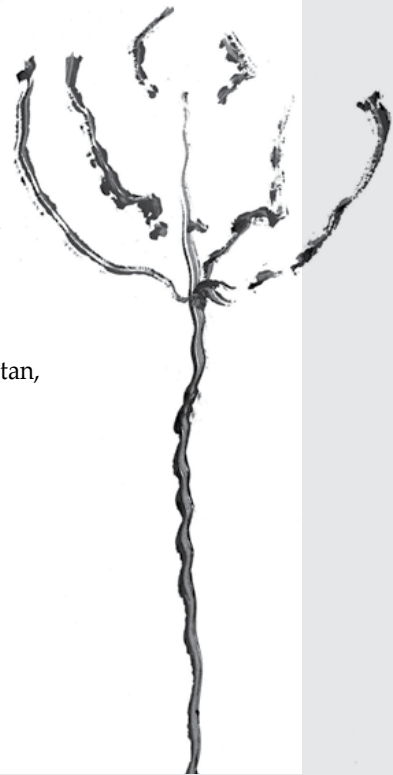
Míntha egy büntetést
el lehetne így
kerülni.

Hetente egyszer
a homlokát nézem,
azokat a sűrű, sekély
ránccokat.
Nem tudok megígérni
semmit.

Pont a lábaim elé
fekszik, hogy lépni se

tudjak.

Ha megemelem
a talpamat,
már domborítja a
hátát.
Fekve alacsonyabbnak
tűnik és fennhangon
mondja, hogy ő
hagyja magát,
lépjem csak át nyugodtan,
menjek és keressek
olyan férfit,
aki gyereket csinál
majd nekem,
menjek, addig
majd ő itt fekszik
és végre
kipihen magát.

Donáti Flóra Lili

KÁVÉZÓASZTALRA

elrendeztem a kis asztalon a könyvet
cigit öngyújtót telefont (hátha felhívsz)
café des philosophes
négy éve annyi mindent képzeltem el itt
és még mindig itt vannak a színes
üvegablakok amikről álmodtam egyszer
s én itt szeretnék lakni de csak reggelenként
ahol kalapos homoszexuálisok bicikliznek

VIZEKRE

félíg lehúzott redőny
mindig így alszunk hogy ébredésnél
tudjuk reggel van-e már
a játszótér mellett laksz a rhône partján
azt monddod nélkülem nem tudsz elaludni
(én veled se mindig)
te képeslapokat küldesz
én mindig felhívlak amikor rágyújtok
négy folyó kettő tó egy óceán

SZIBÉRIA

Nekem a szépség Szibéria.

Nem tudom elképzelni
az álomba fagyott,
szenet evő embereket,
a vérző tenyerű
munkafoglyokat.

Szibéria nekem
csak az a puha végtelen,
ahol nem lehet félni,
hiába próbál az ember.
Nagyanyám dunnái
és az öröm, ahogy
alvás közben
a meleg, kövér testéhez
tapadhattam.
Jóleső közelség,
ami megvéd a létezésről.

Itt megvakulsz,
ha nézed a végtelent.
Szeretnél a hó alá bújni,
nincs az a fagy,
ami kitikkaszthatná a lelked.
Apró kristályokat építenek
a fokok a kezekben
folydogáló vérből.

Csak az éjszakáktól félek.
Újabban nappal
sokkal jobban alszok.
Főzés előtt és után.
Mire már elszívtam legalább
tizenöt cigarettát.
Olykor szeretkezés közben is.

De esténként annyi vizet iszok,
hogy nem tudom végigaludni
az éjszakát.
Folyton pisilnem kell.

KÉT ÉV KÉSÉSSSEL

Szibériába
érkezek újra.
Mikorra már anyám
a kíváncsiságba
teljesen belefonnyad.
Hiába mondok neki
bármit a két év alatt
a telefonba,
nem ért,
nem hallgat végig,
recseg a vonal.

Miután leszálok
a vonatról,
anyám csak akkor
kezd el sírni,
mikor Ivan
a vonat lépcsőjéről
a peronra lép.

Akkor felzokog,
kereszteteket hány rám
és szorongatja Ivan kezét.
Nem érti
Ivan, csak nézi,
erősen hunyorít
ezekre a kékre
eresedett kezekre.

Ivan szeme sajnos
barna. Én meg
a kék szemeket
szeretem.

A SZERB LÁNYOK

Uram, már csak azokat
a hosszú lábú
szerb lányokat
óvd meg az elkeseredéstől.
A nevetésükbe kapaszkodok,
a szép arcuk irigylésébe.
Bár tudtam volna valaha
szép lenni.
Tavaszig legalább az óvna meg
a lelket
aránytalan darabokra cséplő,
szibériai téltől.